

Grob tvoj sredi je srca . . .

(Materi v spomin.)

Grob sem si napravil v srcu,
kjer trohnobe mrzle ni,
vanj položil tebe, mati,
kjer živiš kot bila si.

Kadar mi težko je v duši,
v svoj se tihi grob ozrem,
tam se sveti lice tvoje,
duša mi hiti v objem.

Sam grem skozi polnoč temno...
Sam grem? Ne! Grevà oba:
z mano greš kot si živela,
grob tvoj sredi je srca...

Andrej Rapè.

Jutro.

Tri Vile za goro belo,
za goro palčki trijé,
tri domki za goro srebrni,
za goro tri zlate meglé.

Kot v zibelki v zlatih meglicah
nebeško tam jutro spi;
trije palčki ga zibljejo tiho
sred dolge in črne noči.

Tri Vile zakrile jutro
v svoj dolgi so pajčelan,
da brzi ne najde ga veter,
ki išče ga sredi poljan.

Ā veter se smeje — čez gore
na dvorec srebrni hiti,
potrka na dvorec srebrni —
tam petelinček naš spi.

In čuje ga petelinček,
miži, miži — kikiriki! . . .
Ā v zlatih meglicah jutro
odpira, odpira oči!

In v zlatih meglicah čez gore
iskri se, žari na plan . . .
Oj, dobro jutro, ti jutro,
ti solnček, ti srebrni dan!

Jos. Vandol.

